

I

– Nu dormi, nu? Cum o să dormi la ora asta? Numai morții dorm acum. Fii atent! Eu nu cred ce scrie aici, cu angoasele astea sărite din sfântul duh. Eu cred că teama începe numai atunci când ai aflat că alții se tem de tine...

Se gândește puțin, răsucindu-și o şuviță de păr. E prea scurt, se înfurie, smucește. Privește ghemotocul gros de fire rămas pe degete. Se strâmbă. Îl mototolește, aruncându-l în chiuvetă. El s-a ridicat pe coate, abia trezit, pe obraz îi trec încă brazdele roșii ale cuverturii.

– Când nu-ți mai ajunge ceea ce speri, rostește tare, pipăind cuvintele cu buzele, grijuliu, până îi ies rotunde și răspicate. Da, da, da... când nu-ți mai ajunge ceea ce speri...

– Și ceea ce bănuie că ai putea! Asta ai uitat azi să spui, adaugă el, întinzându-se.

– Și cui i-ajunge?

– Mie.

– Ce știi tu? Hai, mai ia o minciunică. Hai, te rog eu! Aia cu zahăr mult pe ea. Așa-i că-i bună? Nu te șterge cu dosul palmei, măgarule! De câte ori să-ți spun?! Marș la chiuvetă! Înțelepții, tovarășe Hobeian, se-mpacă totdeauna numai cu puținul că bănuie că sunt. Atât! Restul e neputință, deci frică.

– Eu sunt înțelept.

Se trage nemulțumită spre mijlocul camerei. Tavanul înalt îi strânge făptura, i-o micșorează, vocea umple încăperea ca un uriaș balon, o materie moale izbucnind pe neașteptate dintr-un oficiu îngust.

– Spargi oalele. Ai citit „Magazinul” din doișpe? Ia adu-ți aminte! Vezi dacă nu aprofundezi? Treci de idee vâjâind și te bagi ca o păpăleașcă-n exemple negative. Ce fel de filosofie ați făcut voi dacă decazi atât de repede

din teorie pură în ce zice ăla c-o fi făcut ăllalt? Vulgarizezi. Rău semeni cu maică-mea! Și ea, orice spuneai, întreba dacă se mănâncă gol ori cu hrean îndulcit. Gol, ziceam eu, și luam o palmă peste cap. Ori mă pișca! Draga de ea... Știi ce? Eu zic că și tu mi-ești drag. Tare drag! Așa că află și înțelege că a-ți fi teamă că știi deja totul despre tine e teamă de moarte. Așa scrie în pagina doi, aia cu articole mari, unde a fost și poza cu cometa Halley. Dar frica, frica de a trăi, e cu totul altceva. Aia-i nepublicată.

Tace. El își pune farfuria cu minciunile pe pat.

– Tot drăguț mi-ești. Și știi de ce? Pentru că ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Nici nu știi câtă dreptate ai. Să nu uiți niciodată, puiule, c-ai avut dreptate. Să nu uiți, da?

Se așază, fotoliul de nuiele scârțâie ostenit. Își lasă capul pe spate. Pielea i se întinde pe măsură ce fruntea se ridică, își schimbă culorile, fața îi luminează. Lucește o subțire peliculă de grăsime și fard.

– Noi suntem slabi pentru că nu ne temem destul...

– Nu? ronțâie el absent.

– Și nu stăm și noi o clipă din alergat să mai meditam. Nu știm cine suntem, nici ce suntem și atunci dăm fuga prin porumb cât ne țin picioarele. Ca soru-mea Nișca, săraca, calce-o-ar lupii... N-o mai ajunge nimic. Nici ea nu se mai ajunge pe ea. O străină.

Se uită la Ghiță. Așteaptă o ripostă. Tânărul tace mai departe, mușcându-și buzele, descojindu-le de pielețele uscate, tăiate de mușcăturile dinainte. Atunci tușește, curățindu-și pieptul, pregătindu-se de discurs. E singură. El nu se hotărăște s-o ajute. N-a terminat minciunile.

– Aleargă pentru că nu mai știe unde să se oprească. A orbit.

Abrupt, liniștea se-ntoarce, amenințătoare.

– Dar ce, mai știe cineva pe unde merge? Totul e o mare frică. Eh... Nu mai e Transilvania ce-a fost, continuă ea, speriată, după ce și-a ascultat o clipă respirația.

Tace. E abandonată în tăcerea ei. Gâtul îi hârâie ușor.

– Și nici n-o să mai fie. Recunosc că nu-mi face nici o plăcere să rostesc acest dureros adevăr, dar cinstea, de care mă mai bucur încă, și mândria, fiule, mândria, mă obligă să privesc această realitate în față. Îi clar! Și teoretic, și practic.

– Ce-i clar? întrebă el, întorcându-se alene.

În sfârșit! Își toarnă un deget de rachiu din sticla verde în formă de pară. Îl miroase îndelung, aburind geamul țoiului, înainte de a bea. Se șterge cu palma rotă, ascunzându-și pentru o clipă fața sub sclipirea inelului cu rubine și a verighetii. Acceptă, jucând mirarea, întrebarea lui Ghiță.

– Îi clar! Și chiar foarte clar că s-a stricat ceva iremediabil. Și nu te mai minuna atâta că mă șterg cu mâna! Sunt bătrână. Fă ce zice popa, nu ce face popa! Ții minte, soru-mea, când era tânără? N-ai cum, că ești mic... Teama de neputința noastră, asta s-a dus.

Cască, prefăcut, urmărind efectul. Ghiță cască și el.

– Caști? Te pomenești că te plictisesc!

– Mamă...

– Toți aleargă, că nu se știe pe cine alege norocul. Și dacă stai, norocul nu te vede. Așa că toți zbârâie, că toți se cred capabili. Toți întind mâna, în fel și chip, după absolut, înțelegi? Da-i ca la coadă. Tu stai o noapte în frig, pe scăunel, și prinzi un pui cât o cioară, și vine unul, iute de pas și gros de obraz, și nu-ntreabă pe nimeni! Intră-n față și-ți ia și salam, și ouă și puii cei mari. Nimănui nu-i dă prin minte să se uite la el, să-l întrebe ce și cum, și de unde, cu ce drept. Și el ia absolutul și pleacă fără să se teamă de nimeni!

Iar bea. Nu gâfâie după tărie, Își proptește numai palma pe gât, să astupe și să sprijine arsura.

– Atunci e bine.

– Ce-i bine?

– Tot asta mi-ai spus și ieri. E bine:

Se ridică. Își strânge palmele de-i pocnesc. Sudoarea băuturii îi izvorăște întâi la tâmpile și-i curge pe obraz. S-a înroșit, pleznește.

– Vreau, trebuie să plec din târgul ăsta.

– Și eu ce fac?

– Doamne ferește-mă! Iar întrebi ce faci?! Vii cu mine la București, asta faci. Vii la părinții tăi. Îți facem buletin. Da-ți cauți de lucru! Ne-o ajuta, poate, și soru-mea! Of! Musai să cauți de lucru, dragu' mamei, că de trei ani trăiești pe banii mei, iar eu nu mai sunt ce am fost...

– Iar începem?

Se așază la loc. Dă la o parte sticla și pahăruțul lung. Se pregătește de ședință. Își netezește tacticos părul vopsit roșu, vârându-l sub basma până la ultimul fir.

– Mi se pare elementar să te doară măcar atât, faptul că trăiești din sudoarea mea. Să recunoști măcar!

– Un an și jumătate am fost militar!

– Un an și ju-mă-ta-te?! De ce nu cinci? Știi cât ai fost tu cătană? Un an și patru luni! Taică-tu a stat doi ani pe front! Și cinci în prizonierat! Bunicul tău opt! Opt ani de șmotru chezaro-crăiesc! Iar străbunică-tu a făcut și pușcărie la Viena! Domnu' avocato-memorandist! Și-a risipit avutul! Și am ajuns săraci! Mânca-l-ar ciorile, că politică i-a trebuit lui! Da' mâncarea? Pachetele peste pachete? Da' o sută de lei pe lună? Ăsta-i bănet, fecioru' mării...

Își apasă sânul uriaș, gemând. Palma i se-ngroașă, helanca verzuie e pielea unei reptile moi, înghițind leneș pumnul Paulinei Hobean. Închide ochii, lăsând iar capul pe spate. Își grăbește respirația. În camera mare se aude o clipă, puternic, un gâfâit bolnăvicios.

– Credința e tot ceea ce omul posedă cu adevărat. Dar în ce să crezi?

Prinde pe sub gene zâmbetul lui Ghiță. Sare în picioare, trântind bărbătește palmele de masă. Pielea verde a sânelui revine, elastică și rotundă. Nimic nu a atins-o niciodată, pânda-i rece continuă.

– Deci! Ești un parazit! De trei ani și jumătate! Pe spinarea unui om care! Muncește din greu! Un om cinstit! Care și-a croit! Singur drum în viață! De ce nu te angajezi?! De ce nu intri!? În câmpul muncii?! Ca oricare tânăr!? De vârsta ta?!

Tace o clipă, ascultând mulțumită cum se sting ecourile răcnetelor, cum se cuibăresc în perdelele dantelate, amestecându-se cu lumina mică de munte, cum se lipesc cuvintele de pereții înflorați. Apoi pacea orașului reintră în casă, împușcătura unui motor vechi, strigăte de copil, târșăitul unor pași grăbiți.

Mai adaugă un „Ha!?” violent, dar inutil, un fel de reproș adus independenței liniștii de afară. Îl îmbrățișează, strângându-l la piept, alintându-i părul cu buzele îngrășate de ruj.

– Of, of, măi copile...

Se așază, masându-și tâmplele încet. Tricoul s-a udat de transpirație. Fâșăitul țesăturii de nailon, mici pocnete electrice. Își smulge helanca. Pielea îi e mai albă decât sutienul neîncăpător de bumbac. Pistruii maronii, aburind, se sting împreună cu vara. Vagă, o urmă de bronz, o veche dungă marină, neclară, poate fi o depunere de iunie, când e mai ieftin, cu bilet prin sindicat,

la Eforie Sud. Poți citi pe culorile ei trecute, îți amintești sculatul la cincii, să prindă loc pe plajă, sugrumată între straturile rotunde de trupuri. Blândă, carnea ei, cuminte. Ghiță nu se mișcă de lângă fereastră.

– Unde ți-e demnitatea, măi fecioru' meu? Să te țină o muiere? Pi-ha! Își țuguie buzele, toate literele se aud ca un i prelungit, ca un șuierat. – Adu-mi geanta. Scoate-mi oglinda și rujul. Pune-o pe masă. Sprijin-o de ceva, nu vezi că-ți tremură mâna!? Doamne, câtă mizerie! Cu ce am greșit eu pe lumea asta de îndur atât?... Mmm..: Ce gust de leșie... Rău e să fii sărac... Tâmpit! Ce-o mai fi căutat și el să se bage între toți grangurii ăia? Ca să-i ia tot? Să-i ajungă copiii slugi? Ehe, de când eram noi în Ohaio... Avocățel încrezut! Acu' trage tu, Paulină, în fabrică, că te-a lucrat tov' Morar, dă-te de ceasul morții să ieși la lumină, că Ghițuca n-are ginși. Plăcu-ți ginșii, dragu' mamii?

Ghiță sare cu iuțeală exagerată în jurul mesei, potrivit oglinzii, plescăind. Se rujează îndelung, netezind atentă stratul de; grăsime, grădinăruindu-l milimetru cu milimetru, până obține o pojghiță perfect uniformă. Se privește, mulțumită. Își freacă buzele una de alta, iute, lustruindu-le. Ghiță înclină oglinda, să prindă o rază de soare. I-o așază pe buze, făcându-le să lucească. Un pic de ruj s-a depus pe dinți și pe gingii, sângerându-le. Își culcă fericită capul pe brațe. „Of, of, of, măi copile.” Zace așa câteva clipe.

Ghiță s-a apropiat de fereastră. Privește atent ilustrata monotonă a amiezii încremenită în mijlocul orașului. „Ardelenii” șoptește, iar ardelenii forfotesc încet, un umblet lent, obosit, mărunțit de distanță.

Un grup de țărani trece prin fața Sfatului. Bătrânii s-au lipit de perete, înfricoșați de șirul de camioane ce se scurge neîntrerupt spre Brașov și spre Sibiu, spre sud, de ore, de zile, de ani. Și un singur punct de interes în filmul vechi: Gabi, nu în uniformă, ci în fustă foarte scurtă, cu tocure, cu bluză de nailon. Pielea, extrem de bronzată, sub voalul subțire, transparent. Tropăie, blachiurile clănțane iute pe asfalt, zgomotul rece e amplificat asurzitor de zidurile din jurul Corsoului.

Sutienul alb, o dungă albă pe linia negricioasă a trupului ce umple piața. Dar linia dispare brusc din fresca tulbure, ascunzându-se după colț, după Alimentara mare, pe drumul spre Cetate. Arena redevine pustie.

„Ha ha sez ză claun” fredonează el încetișor, ștergându-și palmele brusc transpirate de turul pantalonilor, apoi se-ntoarce spre maică-sa.

Paulina își freacă disperată gura pe dinăuntru și dinafară cu batista ei albă, bărbătească, întinzându-și rujul pe toată fața.

– Am încercat! Știi că am încercat! Ultima dată am rezistat aproape trei săptămâni...

– Ce-i aia trei săptămâni? Ce-i aia trei săptămâni?! Sunt unii-n târgul ăsta care n-au mirosit altceva decât toluen cincizeci de ani!

– Auzi, mamă, a fost Hoju pe aici și a zis că te roagă de niște toluen. Trebuie să meargă s-o scoată pe madam Hoju de la spital de la Cluj, că nu i-a aprobat benzină...

– Bine, bine... Foarte bine! Vorbește! Zi-i, Ghițucă, cârtița mamei, bagă-te tu sub vorbe... Of, of, of...

A obosit. Închide ochii. Pare să doarmă.

Băiatul se ridică. Caută prin cameră. Deschide bufetul. Caută și-n dulap, la vase. Clinchet monoton de pahare.

– Unde l-ai ascuns?

Deschide ochii, clipind des, nevinovat.

– Iar spargi?

Se-ridică, se duce și ea lângă dulap. Ia în mână un pahar. Suflă în el, îl șterge de praf cu colțul feței de masă ce curge de sub mușama până la podele. Îl plimbă în lumină, înzecind sclipirile, colorând camera în fulgerarea săbiilor încrucișate, gravate imediat sub inscripția „Erzgebirge”. Pe tăietura aspră a literelor groase, adâncite în cristal, plutesc stele mici:

– Prea lung piciorul. Câte să mai fie? Vreo opt. Ori nouă. Vezi, domnu’ avocat, ce-ai rămas? Sticlă! Câteva sticle. Pe care stau să ți le păzesc eu. Dacă nu dau două la muzeu și din astea se alege praful. Doamne, cel mai greu e să aștepți...

Îl privește cum deschide ușile servantei, revărsând teancurile de lenjerie. O cutie de carton se răstoarnă, sare speriată, repezindu-se să adune hârtiile împrăștiate.

– Doamne, Dumnezeuule, gâfâie, numai prostii faci!

– Ce prostii?! caută el mai departe, furios. Niște hârțoage de pe vremea lui Pazvante Chioru’!

S-a ridicat cu cutia sub braț, ochii îi sclipesc de mânie. vine spre el amenințătoare.

– Sunt scrisorile lui Vasile Lucaciu! Și ale lui Iuliu Maniu! Și ale lui Alexandru Romant Către străbunicul tău Memorandist! E Diploma de nobil grănicer! Cu cal și pușcă! De la împărăteasa Maria Tereza! Și de la contele Mailat! Date străbunului tău Hob! E înscrisul de gornic! Al lui Livucă! Pe toate pădurile împărătești! E mai mult, se oprește, căutând încurcată, e mai mult oricum decât buletinul tău cu grupa ta de sânge cu tot!

S-a oprit, o privește mirat.

– Pe asta de unde-ai mai scos-o? Tot din „Magazin”?

Ascunde cutia la loc.

– Ești un butoi gol, băiete, cineva ți-a dat cep și te-a stors, dar nu știu cine.

Caută mai departe, dezordonat, saltă capacul geamantanelor de pe dulap!!! de vase, acum încremenește, învins, în mijlocul camerei.

– În cuptor, să ți-l coc, chicotește bucuroasă.

Dă din umeri. Se apleacă. Va scoate magnetofonul din teracota albă, învelită în console, capete lucioase de lei. Se va lovi cu fruntea de ușița grea de fontă. Țipătul de triumf al Paulinei, care se va repezi să-și scoată ceasul de la mână, îl va așeza pe masă, a și udat un prosop.

Așteaptă. Privește atentă, relaxată, cum Ghiță apucă să lase aparatul pe parchet, un mare gândac negru pe lemnul maroniu, și începe să se tăvălească, ținându-se cu mâinile de cap. „Ioi, ioi, cășorul meu.”

– Gata, gata, ajunge! Zău, uită-te, și-i arată cadranul lat al „Atlanticului” – cronometru, calculator, busolă – ți-ai depășit recordul de alaltăieri, când ți l-am pus sub comodă, cu douăzeci și opt de secunde. Ți-am spus că ești îngrozitor de repezit. De-o viață îți spun: astea nu sunt vremuri să dai buzna. Totul trebuie cumpănit. Hai, hopa sus!...

Ghiță se ridică greoi, gemând în continuare.

– Ascultă, dragă, ce-am vrut eu să te întreb? Tu ai încercat vreodată să faci ce vor ei?

A tăcut, își apasă fruntea de marmura rece a biroului. Prosopul a udat parchetul cu picuri ca de ulei.

– Nu.

– Și ce te costă să răcnești? Să strigi și tu acolo, iaca? Că altfel ciripești de coșcovești pereții, slavă domnului. Ți-am spus că ești îngrozitor de repezit. De-o viață îți spun: astea nu sunt vremuri să dai buzna. Totul trebuie cumpănit. Hai, hopa sus!...

– Și dacă-i cretin contabilul șef, musai să fiu și eu?

– Și mie mi-l fac. Și doar sunt femeie! Când simt degetu-n fund strig iaca și mă lasă în pace. Ce, pot să mă bat cu toți nebunii? Ori vrei s-ajungi și tu ca ăia de la Brașov?

– Taci! Măcar taci!

Netezește mușamaua ce acoperă fața de masă de firimituri imaginare. Pune un șervet uscat. Strânge bine robinetul, să nu mai picure. E liniște ca după viscol.

– Și spune-i lui Hoju să vină mâine noapte, la a șaptea, cât mai sunt în schimb. Să nu ia mai mult de două canistre, că s-au cam pus frații pe noi.

– Tu, mamă, zău! De o sută de ori pe zi?

– Cu cât o să vadă că te mâinii mai tare, cu atât o să te trezești mai des că-ți fac iaca! Trebuie să fii mai deștept ca ei. Țucă, azi nu reziști decât dacă văd ei că te supui. Nu că te supui, că te târăști!... De ce crezi tu că am căzut eu? Din cauză că-i nen'tu Emil în pușcărie? Aș! Nu m-am dat cu fruntea de pământ când a trecut Morar, cum făcea Malene și cu ailaltă slugă. De-aia! Așteaptă! Dacă ai noroc, o să vină vremea să se târască și alții, ca să-i vezi tu cât sunt ei de supuși. Să-i remarci! Așa sunt oamenii noștri. Dacă l-ai vedea tu pe Morar cum se târăște în fața Nișcăi! Și Nișca-n fața lu' Săvescu! Și Săvescu-n fata lui Dincă! Și Dincă în fata lui Ceaușescu! Asta-i puterea lor, Ghiță, toată! Toată!

Ghiță nu-i aude scâncetul înăbușit, o durere nemăsurată. Continuă să aranjeze magnetofonul pe coltul de masă pregătit de ea, controlând colturile cablului, peticite cu leucoplast. Din când în când va mârâi ușor, mângâindu-și fruntea umflată.

Aparatul vechi, cu înfățișare curioasă, o ladă greoaie din care țâșnesc bucle de sârmă, cârpeală din vreo patru „Tesle” casate, nu pornește din prima. Cotrobăie printre sârmulițe, se curentează. Se scutură, înjurând. Întoarce dopul ce a înlocuit butonul start. Se aude un gâfâit. Lovește sec scândura cu care e întărită carcasa, o palmă afectuoasă, și în cameră izbucnesc răpăituri de tobe, în vuiet gros.

– „În agatavida.” Ține vreo juma de oră. „Airon baterflai” o cântă, adică fluturii de nu știi ce.

– Pe asta nu prea poți dansa.

– Te miști. Te legeni. Nu dansezi, te miști și ascuți. E muzică psaihădelică. Hai să ne mișcăm.

Se aplecă ceremonios, Paulina face o reverență grăbită, școlărească. Lacrimi i-au împietrit pe fard. O prinde de umeri, ea își lasă mâinile să atârne. Ceva nu-i convine. Se repede să-și pună helanca.

Se leagănă, rotindu-se încet, o ceață ușoară îi cuprinde. Geamătul muzicii, înăbușindu-i. Pereții se depărtează. Toate marginile se frâng. Nu mai există nimic. Ghiță își lasă capul pe spate, parc-ar fugi din trup, să primească mai singur sunetul gros, subpământean, al chitarei. Tobe sunt o bătaie de inimă, rară și puternică. Se învelesc în muzică ca într-un giulgiu.

„Așa pot muri”, chiar va șopti Paulina într-un târziu. „O fi seară?” se trezește. „Nu încă, e prea lumină. Dar vine și seara...”

– Știi cine-s ăștia? Habar n-ai. „Hushu” din Ioustrelia. Cântecele se cheamă „Mai genereișan”. Pentru noi e cântecele ăsta.

– Nu e totul numai pentru voi, dragul meu. Oftează și se lasă să cadă în fotoliu, a obosit, șoaptele abia se aud, acoperite de tobele dure, că și, Doamne ferește, de o să vă dăm din ce-i al nostru... Că noi așa de multe avem de dat, de se-ncrețește carnea pe mine... Și mai vine și ce vine... Dacă n-ai intrat la facultate... Of, iar mă zădăraști!

– Lasă, mamă, s-o găsi undeva un birouaș și pentru mine. Acum vine „Spensăr Devis Grăp” cu „Chip on roaning”. Asta-i din Iunaităd Steit. Tipul, șeful lor le-a dat numele. E mai mare ca mine cu doi ani și-i din Mesăciuset.

– O să intri-n acid până-n coate, puiul meu, opt ore și zece ore, și duminica, și-o să vezi și tu ce e munca. Soră-mea cea mică mănâncă la cantină, că-i singură și nu-și mai gătește, și-și taie din stomac ca din păr, tot anul... Și-i încă bine dacă ar rămâne totul așa. Dar știi și tu că nu rămâne...

– Roaning, mi-s pare că înseamnă să alergi. Să alergi, înțelegi, să fii liber. Liber! Liber de orice!...

Se repede, o silește să se scoale și-ncearcă s-o învârtă.

– Roac, roac evribadii!

– Stai odată locului! Că m-ai înnebunit! Și eu dansez! Dar nici chiar așa! Toată ziua numai muzică! Muzică și muzică!

– Și ce vrei, să beau? Preferi să mă apuc de băut?!

– Și să nu crezi că ai de vin în fabrică sunt mai proști ca tine! Nu-nu! Și nu-i vorba de ai veniți din altă parte! Că pentru ăia o fi rai aici, d-aia ne-neacă!

Mă refer la ai noștri! La Culită și la Răcean! Ori la frații Vădeanu, că li-au fost colegi! Ei n-au pe Paulina! Și când n-o s-o mai ai nici tu, o să fie vai și-amar de capul tău! Toată ziua numai muzică, numai cofetărie, numai „Buenos Aires” cu toți derbedeii... Ce vă tot adunați atât?! Vrei să vă ia la ochi?

Dă magnetofonul la maximum. Rolling Stones intoxică camera de „Satisfaction”.

– Și măcar de-ai învăța, ridică vocea cât poate, de te-aș vedea măcar învățând!! Umbli toată ziua cu neisprăviții lui Turicea...

– Care Turicea, răcnește Ghiță, că-s amândoi la Cluj, se fac că-s studenți!...

– Cum se fac că-s studenți?!

– Stau pe milă la un cămin! Mătură toată ziua și scriu acasă după bani! urlă el dansând. Da! Că dacă-i află Turicea ăl bătrân că n-au intrat, îi omoară! Știi tu bine cu cine umblu eu! Cu Doru și Luca! Și cu băieții lui Elefantu’! Cu Cornel, fiul ăluia de la Economica! Cu Țiganu! Toți de familie, îi știi de când s-au născut. Cu Dumitru! Toți picații. Gașca picaților! Că din cauza ta am picat!

Oprește magnetofonul, parcă lovindu-l. Liniște bruscă, obositoare. Se reazemă de masă. Părul roșu i-a căzut pe ochi, îl va da pe spate cu o mișcare scurtă, neterminată.

– Iar?

Întrebarea trece prin liniștea grea cu o cuminte nepăsare, alunecare leneșă, aproape frivolă, a unui animal domestic.

– Nu știu. Nu pot încă să-ți explic. Ți-am spus. Simt că-i așa.

Își ia capul în mâini, apăsându-și tâmplele. Maică-sa își strânge umerii, parcă-i frig.

– Nu știu, nu știu, nu știu! Dar simt că toți am picat din cauza voastră. Că ai făcut tu ceva, de nu-mi merge mie nicicum.

– Dar sunt membră de...

– Parc-ar fi vorba numai de asta!? Aici e altceva, ce nu-mi dau seama... Nu-i așa că sunt nebun? Simt ca și cum ai fi sădit în mine, nu de la început, ci mai târziu, un fel de slăbiciune.

– Ce, ce, măi copile?! Că mă-nebunești!

– Nu știu, mamă, zău nu știu! Dar simt că nu e în mine ceva ce mi-ar fi trebuit ca să intru.